

F. t. l. om mærkning og skiltning med pris m.v.

vil forbrugeren altid kende prisen på den udbudte enhed, og såfremt denne er en fastsat enhed inden for en kvantumsserie efter bestemmelser i henhold til stk. 1, vil han have et solidt sammenligningsgrundlag. I andre tilfælde kan forbrugeren først, når han kender prisen pr. sædvanligt anvendt måle- eller vægtenhed, vurdere forskellige kvaliteters og fabrikaters pris.

Da bestemmelserne i stk. 1 og 2 således i vidt omfang tjener det samme formål, vil det i mange tilfælde være muligt at udstede bestemmelser, som alternativt pålægger enten salg i bestemte kvanta eller enhedsprismærkning, således at den handlende, som begrænser sit udbud til de fastsatte kvantiteter, friholdes for pligten til enhedsprismærkning.

Fastlæggelse af kvantumsserier kræver indgående forhandlinger mellem de forskellige erhvervsgrupper (producenter på den ene side og de handlende på den anden side), således at det vil være rimeligt, at forslag hertil fremsættes fra erhvervsside under de forhandlinger, som er påbudt i § 9.

Det må erkendes, at gennemførelsen af regler om enhedsprismærkning kan lægge betydelige byrder på erhvervslivet, specielt på de mindre forretninger. Anvendelsen af denne bemyndigelse forudsætter derfor, at der foretages en omhyggelig afvejning af forbrugernes interesse i enhedsprismærkning for et vareområde set i forhold til de vanskeligheder, som påføres erhvervslivet, således at sådanne regler fortrinsvis gennemføres inden for vareområder, som er af betydning i det daglige forbrug, og hvor det må skønnes, at de oplysninger, som vil følge af anvendelse af kvantumsserier efter stk. 1, ikke giver forbrugeren fyldestgørende prisvejledning.

Til § 8.

Bemyndigelsen for monopoltilsynet til at fastsætte regler om nettovægtmærkning for færdigpakke-ede detailsalgsvare bygger indholdsmæssigt på pris- og avancelovens § 12. Pris- og avancelovens § 12 omfatter imidlertid kun den færdigpakning, der — således som det sker i de langtovervejende tilfælde — foretages af producenter, importører og grossister. Den foreslåede bestemmelse er imidlertid ikke begrænset hertil, idet man ønsker, at den også skal omfatte større detaillister i det omfang, disse foretager færdigpakningen.

Opfyldelse af forskriften om nettoindholdsmærkning, påhviler naturligvis først og fremmest den, der pakker varen, men den enkelte detailhandler må også drage omsorg for, at han ikke udbyder en ikke-forskriftsmæssig vare og må således ved henvisning til leverandøren søge sådanne varer omleveret.

Strafansvaret for, at mærkningen er rigtig, må derimod normalt påhvile den, der foretager færdigpakningen, jfr. bestemmelsen i § 12, stk. 3.

Til § 9.

Da en hensigtsmæssig administration af loven forudsætter et nært samarbejde mellem monopoltilsynet og forbruger- og erhvervsorganisationerne, foreskrives det, at tilsynet skal forhandle med disse organisationer, forinden det fastsætter regler efter loven.

Bekendtgørelsen af de af monopoltilsynet fastsatte regler skal finde sted i „Statstidende“ og bliver derved bindende for borgerne. Det er dog en selvfølge, at alle generelle bestemmelser offentliggøres i „Meddelelser fra monopoltilsynet“, som også vil indeholde andre meddelelser af interesse for erhvervsliv og forbruger i forbindelse med anvendelsen af lovens regler.

Til § 10.

Den daglige administration af loven er henlagt til monopoltilsynet, der fra sit arbejde med administrationen er de senere års pris- og avancelove besidder en stor erfaring, som vil være til gavn ved administrationen af denne lov.

Til § 11.

Tilsvarende bestemmelser, som indebærer, at monopoltilsynet kan afkræve virksomhederne de oplysninger, som er nødvendige for lovens administration, har altid været indeholdt i prislovgivningen og findes også nødvendige i en prismærkningslov.

Bestemmelsen i stk. 1 indebærer endvidere, at monopoltilsynets afgørelser efter loven ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, men kun kan ankes til monopolankenævnet og derfra til domstolene.

En tilsvarende administrativ konstruktion har været anvendt for så vidt angår monopolloven siden dens vedtagelse i 1955 og har ligeledes været anvendt i de skiftende pris- og avancelove. Baggrunden herfor er, at monopolrådet med sin særlige sammensætning af sagkyndige er det bedst egnede organ til at træffe afgørelser på disse områder, og at det netop på baggrund af den sagkyndighed må findes naturligt, at der etableres en særlig ankevej. Mærkningsloven har så mange lighedspunkter med prislovgivningen, at det er fundet hensigtsmæssigt at anvende den samme konstruktion.

Til § 12.

I forhold til de senere pris- og avancelove er stafbestemmelsen ændret således, at maksimumsstraf-